

คำวินิจฉัยของ นายสุธี สุทธิสมบุรณ์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๕๑/๒๕๕๗

วันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๕๗

เรื่อง ศาลฎีกาส่งคำโต้แย้งของจำเลย (นายประสิทธิ์ กิจเสมอใจ) ในคดีแพ่งเพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญ พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ กรณีประมวลรัษฎากร มาตรา ๑๒๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๗ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง มาตรา ๖๐ มาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๓๓ หรือไม่

ศาลฎีกาขอให้สำนักงานศาลยุติธรรมส่งข้อโต้แย้งของจำเลย ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๒๓๒๐๐/๒๕๕๐ หมายเลขแดงที่ ๕๐๕๑/๒๕๕๒ ระหว่างกระทรวงการคลัง โจทก์ นายประสิทธิ์ กิจเสมอใจ จำเลย ซึ่งคดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา โดยขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า ประมวลรัษฎากร มาตรา ๑๒๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๗ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง มาตรา ๖๐ มาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๓๓ หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้อง

๑. กระทรวงการคลัง โดยนายปรีดี บุญยัง อธิบดีกรมธนารักษ์ ผู้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง เป็นโจทก์ฟ้องนายประสิทธิ์ กิจเสมอใจ เป็นจำเลย ต่อศาลแพ่ง เมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๐ และขอให้ (๑) จำเลยและบริวารขนย้ายทรัพย์สินออกจากที่ราชพัสดุ โฉนดเลขที่ ๒๒๗ และส่งมอบที่ดินดังกล่าวให้โจทก์ (๒) จำเลยชดเชยค่าเสียหาย จำนวน ๑๖,๗๓๖.๘๕ บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไป จนกว่าจำเลยและบริวารจะขนย้ายทรัพย์สินออกจากที่ดินพิพาท (๓) ให้จำเลยชดเชยเงินค่าเสียหายเป็นรายเดือนๆ ละ ๓๑๕.๑๓ บาท นับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจำเลยและบริวารออกจากที่ดินพิพาท

๒. จำเลยให้การต่อสู้หลายประการ รวมทั้งปฏิเสธฟ้องของโจทก์ว่า โจทก์ไม่ใช่เจ้าของที่ดิน โฉนดเลขที่ ๒๒๗ และโจทก์ไม่มีสิทธิเรียกค่าเสียหาย โจทก์ไม่ได้รับความเสียหาย ไม่มีสิทธิฟ้องเรียกเงิน จำนวน ๑๖,๗๓๖.๘๕ บาท พร้อมดอกเบี้ยจากจำเลย

๓. ศาลแพ่งมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๒ ให้จำเลยขนย้ายทรัพย์สินและบริวารออกจากที่ดินราชพัสดุ โฉนดเลขที่ ๒๒๗ และส่งมอบที่ดินดังกล่าวแก่โจทก์ ให้จำเลยชำระค่าเสียหายจำนวน ๑๖,๗๓๖.๘๕ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี และค่าเสียหายต่อไปอีกเดือนละ ๓๑๕.๑๓ บาท นับถัดจากวันฟ้อง (๒๒ กันยายน ๒๕๕๐) เป็นต้นไปจนกว่าจำเลยและบริวารจะออกจากที่ดินพิพาท

๔. จำเลยอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาของศาลแพ่ง และได้แย้งว่า ศาลชั้นต้นมิได้หยิบยกข้อกฎหมาย เรื่องหนังสือมอบอำนาจมิได้ติดอากรแสตมป์ขึ้นพิจารณา และโจทก์มิได้เป็นเจ้าของทรัพย์สินพิพาท ที่ดินโฉนดเลขที่ ๒๒๗ เป็นของวัดชนะสงคราม โจทก์ไม่ใช่เจ้าของ จึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลย และไม่มีสิทธิเรียกค่าเสียหายใดๆ จากจำเลย ศาลอุทธรณ์มีคำสั่งให้รับอุทธรณ์เฉพาะข้อโต้แย้งของจำเลยเรื่องหนังสือมอบอำนาจมิได้ติดอากรแสตมป์ และเห็นว่า เมื่อโจทก์เป็นนิติบุคคลโดยเป็นกระทรวงในรัฐบาล รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ซึ่งเป็นผู้แทนของกระทรวงโจทก์มอบอำนาจให้อธิบดีกรมธนารักษ์หรือผู้ว่าราชการจังหวัดฟ้องคดีแทน อากรสำหรับการมอบอำนาจซึ่งกระทรวงโจทก์เป็นฝ่ายที่ต้องเสีย จึงเป็นอันไม่ต้องเสีย และใช้เป็นพยานหลักฐานในคดีนี้ได้ อุทธรณ์ของจำเลยฟังไม่ขึ้นพิพากษายืน

๕. จำเลยยื่นฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ในปัญหาหนังสือมอบอำนาจโจทก์ไม่ติดอากรแสตมป์ตามประมวลรัษฎากร จะใช้รับฟังเป็นพยานหลักฐานในคดีนี้ได้หรือไม่ และเห็นว่ากรมมอบอำนาจในคดีนี้เป็นกรมมอบอำนาจเพื่อให้ไปดำเนินการตามวัตถุประสงค์ในทางการประกอบการค้าหรือเป็นการจัดการงานในทางธุรกิจของโจทก์ ไม่ใช่เป็นการปฏิบัติราชการตามระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน การมอบอำนาจดังกล่าวจึงต้องทำเป็นหนังสือ และหนังสือมอบอำนาจจะต้องติดอากรแสตมป์ตามประมวลรัษฎากร มาตรา ๑๑๘ ด้วย รวมทั้งจำเลยฎีกาคัดค้านคำพิพากษาของศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ ในประเด็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชนในเรื่องโจทก์เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดิน โฉนดเลขที่ ๒๒๗ หรือไม่ นอกจากนั้นจำเลยได้ยื่นคำร้องในเรื่องประมวลรัษฎากร มาตรา ๑๒๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๗ มาตรา ๒๖ ถึงมาตรา ๓๐ มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง มาตรา ๖๐ มาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๓๓ และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๘ วรรคสอง ขัดต่อรัฐธรรมนูญหลายมาตรา และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๘๘ มาตรา ๘๙ ขัดต่อรัฐธรรมนูญหลายมาตรา เช่นเดียวกัน

๖. ศาลฎีกามีคำสั่งให้ส่งความเห็นของจำเลยที่ว่า ประมวลรัษฎากร มาตรา ๑๒๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๗ มาตรา ๒๖ ถึงมาตรา ๓๐ มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง มาตรา ๖๐ มาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๓๓ ให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ส่วนประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๘ วรรคสอง ที่ห้ามมิให้คู่ความฎีกาในข้อเท็จจริงในคดีฟ้องขับไล่บุคคลใดๆ ออกจากอสังหาริมทรัพย์อันมีค่าเช่าหรืออาจให้เช่าได้ในขณะยื่นฟ้องไม่เกินเดือนละหนึ่งหมื่นบาทขัดต่อความเสมอภาคตามรัฐธรรมนูญนั้น ศาลมิได้ใช้บทบัญญัติมาตรา ๒๔๘ วรรคสอง บังคับแก่คดีแต่ประการใด จึงมิใช่กรณีที่ศาลฎีกาจะต้องส่งความเห็นข้อนี้ของจำเลยเพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย และกรณีจำเลยโต้แย้งว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๘๘ และมาตรา ๘๙ ห้ามมิให้จำเลยอ้างบัญชีพยานเพิ่มเติมในชั้นฎีกา บทบัญญัติดังกล่าวขัดต่อรัฐธรรมนูญ เนื่องจากไม่มีฎีกาของจำเลยที่ว่าที่พิพาทเป็นที่ธรณีสงฆ์ขึ้นสู่การพิจารณาของศาลฎีกา จึงไม่มีประโยชน์ที่จะส่งความเห็นของจำเลยในข้อนี้เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

ข้อพิจารณาเบื้องต้น ข้อโต้แย้งของจำเลยต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ หรือไม่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ บัญญัติไว้ ดังนี้

มาตรา ๒๖๔ “ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ และยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลรอกการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราวและส่งความเห็นเช่นนั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย

ในกรณีที่ศาลรัฐธรรมนูญเห็นว่าคำโต้แย้งของคู่ความตามวรรคหนึ่งไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย ศาลรัฐธรรมนูญจะไม่รับเรื่องดังกล่าวไว้พิจารณาก็ได้

คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญให้ใช้ได้ในคดีทั้งปวง แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงคำพิพากษาของศาลอันถึงที่สุดแล้ว”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อโต้แย้งของจำเลยกรณีประมวลรัษฎากร มาตรา ๑๒๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๗ มาตรา ๒๖ ถึงมาตรา ๓๐ มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง มาตรา ๖๐ มาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๓๓ โดยมีเหตุผลสำคัญ คือ จำเลยไม่ได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญเสมอกันกับโจทก์ในฐานะหน่วยงานของรัฐ และมีการเลือกปฏิบัติซึ่งรัฐมีหน้าที่ต้องดูแลให้มีการปฏิบัติตามกฎหมายเท่าเทียมกัน การยกเว้นให้โจทก์ไม่ติดอากรแสตมป์หนังสือมอบอำนาจตามประมวลรัษฎากร มาตรา ๑๒๑ จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญหลายมาตราตามที่จำเลย

ยกขึ้นต่อสู้ โดยที่ประมวลรัษฎากร มาตรา ๑๒๑ เป็นบทบัญญัติของกฎหมายที่ศาลใช้บังคับแก่คดี และยังมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญตามที่จำเลยโต้แย้ง กรณีจึงต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง ชอบที่ศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย

ประเด็นที่ต้องพิจารณาวินิจฉัย ประมวลรัษฎากร มาตรา ๑๒๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๗ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง มาตรา ๖๐ มาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๓๓ หรือไม่

บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ และประมวลรัษฎากร ตามข้อโต้แย้งของจำเลย

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๗ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง มาตรา ๖๐ มาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๓๓ บัญญัติไว้ ดังนี้

มาตรา ๔ “ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพของบุคคลย่อมได้รับความคุ้มครอง”

มาตรา ๕ “ประชาชนชาวไทยไม่ว่าเหล่ากำเนิด เพศ หรือศาสนาใด ย่อมอยู่ในความคุ้มครองแห่งรัฐธรรมนูญนี้เสมอกัน”

มาตรา ๗ “ในเมื่อไม่มีบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้บังคับแก่กรณีใด ให้วินิจฉัยกรณีนั้นไปตามประเพณีการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข”

มาตรา ๒๖ “การใช้อำนาจโดยองค์กรของรัฐทุกองค์กร ต้องคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้”

มาตรา ๒๗ “สิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้โดยชัดแจ้ง โดยปริยายหรือโดยคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ย่อมได้รับความคุ้มครอง และผูกพันรัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล และองค์กรอื่นของรัฐโดยตรงในการตรากฎหมาย การใช้บังคับกฎหมายและการตีความกฎหมายทั้งปวง”

มาตรา ๒๘ “บุคคลย่อมอ้างศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์หรือใช้สิทธิและเสรีภาพของตนได้เท่าที่ไม่ละเมิดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น ไม่เป็นปฏิปักษ์ต่อรัฐธรรมนูญ หรือไม่ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน

บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้ สามารถยกบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้เพื่อใช้สิทธิทางศาลหรือยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้คดีในศาลได้”

มาตรา ๒๙ “การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็นเท่านั้น และจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้

กฎหมายตามวรรคหนึ่งต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไปและไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่ง หรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ทั้งต้องระบุบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจในการตรากฎหมายนั้นด้วย

บทบัญญัติวรรคหนึ่งและวรรคสองให้นำมาใช้บังคับกับกฎหรือข้อบังคับที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายด้วย โดยอนุโลม”

มาตรา ๓๐ “บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน

การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ จะกระทำมิได้

มาตรการที่รัฐกำหนดขึ้นเพื่อจัดอุปสรรคหรือส่งเสริมให้บุคคลสามารถใช้สิทธิและเสรีภาพได้เช่นเดียวกับบุคคลอื่น ย่อมไม่ถือเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมตามวรรคสาม”

มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง “สิทธิของบุคคลในทรัพย์สินย่อมได้รับความคุ้มครองขอบเขตแห่งสิทธิและการจำกัดสิทธิเช่นว่านี้ ย่อมเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ”

มาตรา ๖๐ “บุคคลย่อมมีสิทธิมีส่วนร่วมในกระบวนการพิจารณาของเจ้าหน้าที่ของรัฐในการปฏิบัติราชการทางปกครองอันมีผลหรืออาจมีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของตน ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ”

มาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง “รัฐต้องดูแลให้มีการปฏิบัติตามกฎหมาย คุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคล จัดระบบงานของกระบวนการยุติธรรมให้มีประสิทธิภาพและอำนวยความสะดวกประชาชนอย่างรวดเร็วและเท่าเทียมกัน รวมทั้งจัดระบบงานราชการและงานของรัฐอย่างอื่นให้มีประสิทธิภาพเพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชน”

มาตรา ๒๓๓ “การพิจารณาพิพากษาอรรถคดีเป็นอำนาจของศาลซึ่งต้องดำเนินการตามรัฐธรรมนูญตามกฎหมาย และในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์”

ประมวลรัษฎากร มาตรา ๑๑๘ และมาตรา ๑๒๑ บัญญัติไว้ ดังนี้

มาตรา ๑๑๘ “ตราสารใดไม่ปิดแสดงปีบริบูรณ์ จะใช้ต้นฉบับ คู่ฉบับ คู่ฉีก หรือสำเนา

ตราสารนั้นเป็นพยานหลักฐานในคดีแพ่งไม่ได้ จนกว่าจะได้เสียอากรโดยปิดแสตมป์ครบจำนวนตามอัตราในบัญชีท้ายหมวดนี้และขีดฆ่าแล้ว แต่ทั้งนี้ไม่เป็นการเสื่อมสิทธิที่จะเรียกเงินเพิ่มอากรตามมาตรา ๑๑๓ และมาตรา ๑๑๔”

มาตรา ๑๒๑ “ถ้าฝ่ายที่ต้องเสียอากรเป็นรัฐบาล เจ้าพนักงานผู้กระทำการของรัฐบาล โดยหน้าที่ บุคคลผู้กระทำการในนามของรัฐบาล องค์การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น สภาอากาศไทย วัดวาอาราม และองค์การศาสนาใดๆ ในราชอาณาจักรซึ่งเป็นนิติบุคคล อากรเป็นอันไม่ต้องเสีย แต่ข้อยกเว้นนี้มิให้ใช้แก่องค์การของรัฐบาลที่ใช้ทุนหรือทุนหมุนเวียนเพื่อประกอบการพาณิชย์หรือ การพาณิชย์ซึ่งองค์การบริหารราชการส่วนท้องถิ่นเป็นผู้จัดทำ”

พิจารณาแล้วเห็นว่า บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๗ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง มาตรา ๖๐ มาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๓๓ เป็นเรื่องของศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองและรับรองไว้ ส่วนการยกเว้นค่าอากรให้กับหน่วยงานของรัฐในฐานะเจ้าพนักงานโดยหน้าที่ ตามประมวลรัษฎากร มาตรา ๑๒๑ เป็นหน้าที่ที่พึงปฏิบัติ ซึ่งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖๕ กำหนดให้บุคคลมีหน้าที่หลายประการ รวมทั้งเสียภาษีอากร ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ เมื่อประมวลรัษฎากร มาตรา ๑๒๑ ยกเว้นให้โจทก์ซึ่งกระทำในนามรัฐบาลไม่ต้องเสียอากร จึงเป็นไปตามที่รัฐธรรมนูญ บัญญัติไว้ และเป็นคนละกรณีกับเรื่องของศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญ คุ้มครองและรับรองไว้ สำหรับเหตุผลที่จำเลยยกขึ้นต่อสู้ในเรื่องประมวลรัษฎากร มาตรา ๑๒๑ ที่ยกเว้นให้โจทก์ในฐานะเจ้าพนักงานผู้กระทำการของรัฐบาลโดยหน้าที่ไม่ต้องติดอากรแสตมป์หนังสือมอบอำนาจเช่นเดียวกับจำเลยที่เป็นบุคคลธรรมดา จึงเป็นการให้ความคุ้มครองตามกฎหมาย ไม่เท่าเทียมกันตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง และมีการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล เพราะความแตกต่างที่โจทก์เป็นหน่วยงานของรัฐตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคสาม ในประเด็นนี้ พิจารณาแล้วเห็นว่า เหตุผลตามข้อโต้แย้งของจำเลยไม่สามารถกล่าวอ้างได้ เพราะประมวลรัษฎากร มาตรา ๑๒๑ เป็นหน้าที่ที่พึงปฏิบัติตามกฎหมาย เมื่อกฎหมายยกเว้นให้โจทก์ในฐานะเจ้าพนักงานผู้กระทำการของรัฐบาลโดยหน้าที่ไม่ต้องเสียอากร เพื่อมิให้เป็นภาระในการนำเงินงบประมาณมาชำระ เป็นค่าอากร ซึ่งเป็นการปฏิบัติซ้ำซ้อนสิ้นเปลืองโดยไม่จำเป็น และมีกฎหมายบัญญัติยกเว้นให้ จึงเป็นไปโดยชอบด้วยรัฐธรรมนูญ และเป็นคนละประเด็นกับการคุ้มครองตามกฎหมายให้เท่าเทียมกัน หรือ เลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่งและวรรคสามตามที่ จำเลยโต้แย้ง

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า ประมวลรัษฎากร มาตรา ๑๒๑ ไม่ขัดหรือแย้ง
ต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๗ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙
มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง มาตรา ๖๐ มาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๓๓

นายสุธี สุทธิสมบูรณ์
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ